

MO

Eerder verscheen in *De Morten Trilogie*:

Morten (2014)

ANNA LEVANDER

Mo

De Morten Trilogie 2

AMSTERDAM · ANTWERPEN

2015

Q is een imprint van Em. Querido's Uitgeverij BV, Amsterdam.

Copyright © 2015 Anna Levander

Voor overname kunt u zich wenden tot

Em. Querido's Uitgeverij BV, Spui 10, 1012 WZ Amsterdam.

Omslag Studio Jan de Boer

Omslagbeeld © Tim Robinson / Arcangel Images

Foto auteurs Frank de Ruiter

ISBN 978 90 214 5670 6 / NUR 305

www.uitgeverijQ.nl

Net als de afgelopen maanden was Morten om zes uur opgestaan, had hij drie kwartier langs het strand gejojgd, ontbeten met haver-mout, en een ijskoude regendouche genomen. Het was die dagelijkse routine die hem op de been hield; een soort bezwering waarmee hij wanhopig probeerde het beeld van een dode Evelien van zijn netvlies te krijgen.

Soms slaagde hij erin het een moment te laten vervagen, wanneer hij zo hard rende dat hij buiten adem raakte en moest kokhalzen. Een paar keer had hij geprobeerd om de herinnering letterlijk van zich af te spoelen door tot zijn middel de Noordzee in te lopen, maar tevergeefs.

Het was een afgrijselijk beeld. Eveliens ranke lijf dat met een doodsmak op het asfalt was beland, het blauwe zwaailicht dat weerkaatste op haar bleke huid, de misselijkmakende plas bloed onder haar hoofd en de regen die meedogenloos op haar neerdaalde.

De gedachte dat iemand moedwillig op haar was ingereden was nog even ondraaglijk als tijdens die fatale lentedag, de nacht die de mooiste van zijn leven had kunnen zijn, had móéten zijn.

Het uitbundige feest aan het IJ had inderdaad saamhorigheid, broederschap en solidariteit in de partij gebracht, precies zoals Evelien en hij het hadden bedacht. Dat ze die nacht even hartstochtelijk en gretig als onhandig de liefde zouden bedrijven had hij niet kunnen voorspellen. Op dat moment hadden ze een toekomst gehad samen, in elk geval een politieke.

Over wat er verder had kunnen gebeuren, fantaseerde hij niet langer. Hij miste zijn spindoctor nog iedere dag. Morten had eerst zijn hart verloren, daarna haar. Vaststond dat hij haar zou wreken.

Het was drie uur, tijd voor zijn afspraak. Morten zette zijn computer uit, trok zijn linnen jasje aan en liep naar het Binnenhof. Het was een uitzonderlijk warme zomer. Een zegen voor de horeca, die ondanks de belabberde service en de matige kwaliteit van het eten kon rekenen op volgepakte terrassen.

Veel mensen vierden, gedwongen door de crisis, vakantie in eigen land. Gratis zon was een meevaller. Morten grapte soms tegen de dagjesmensen dat hij dat had geregeld. De mooie zomers zou hij opnemen in het regeerakkoord.

Morten had buiten afgesproken met de rechercheurs die het onderzoek naar de dood van Evelien leidden. De formatie was nu al drie maanden aan de gang en Morten, die de rol van formateur had, liet zich iedere dag even zien. De ijskar was de vaste plek. Daar liet hij zich fotograferen door toeristen en journalisten, voor zover die nog in dit soort kiekjes geïnteresseerd waren. Dan kon hij succes uitstralen en laten zien dat het allemaal voorspoedig ging. Er klonk hier en daar wat gemor dat de coalitievorming te traag verliep, maar gelukkig overheerste het optimisme over een goede afloop.

Toen de ijsverkoper Morten in het vizier kreeg, zette hij zijn vaste recept al klaar: een hoorntje met twee bolletjes, vanille en karamel. Dat de weeë zoetigheid hem misselijk maakte, hield hij voor zich. Eten stond hem tegen sinds de dood van Evelien. Hij leefde vooral op espresso, water en een incidenteel glas wijn.

Geforceerd hapte Morten in zijn ijsje, terwijl hij poseerde voor een groepje Japanse toeristen. Of hij de toekomstige premier was. Dat kon hij bevestigen. Als alles goed ging, zat hij binnenkort in het Torentje. Die gedachte hield hem op de been en verlichtte de rauwe pijn enigszins. Bovendien was hij het aan zijn kiezers verplicht om zijn kop erbij te houden en zijn beloftes na te komen.

De formatie ging de laatste fase in. Voor de vorm was Morten eerst in gesprek gegaan met de Socialisten, die net als De Nieuwe Liberalen grote winst hadden geboekt. Hij kon niet met goed fatsoen meteen gaan onderhandelen met de Liberalen van demissionair premier Simone Versteeg, omdat de kiezer radicaal had

afgerekend met het laatste kabinet. De ChristenDemocraten waren bereid bij iedere coalitie aan te schuiven. Die hadden al te lang in de oppositiebankjes gezeten en nu weer eens fors gewonnen.

Morten had de regie stevig in handen. De Socialisten dreigden zichzelf met hun onmogelijke eisen buitenspel te zetten, uiteraard bevreesd om het avontuur met De Nieuwe Liberalen aan te gaan. Ze hadden nog een klein duwtje nodig. Dat zou hij spoedig geven. Morten had het toneelstuk met verve opgevoerd. Geen moment had hij laten doorschemeren dat hij maar op één ding uit was: een centrum-liberale coalitie. Evelien zou trots op hem zijn geweest.

De rechercheurs Van Dijk en Wiersma zaten op hun vaste bankje bij de fontein. Wiersma was duidelijk de meest ervaren van de twee, maar zijn vrouwelijke kompaan boezemde Morten meer vertrouwen in. Het wrange was dat zij hem in de verte deed denken aan Evelien. Dat betrof niet zozeer haar uiterlijk, hoewel ze beslist niet onaantrekkelijk was, maar eerder haar koele zakelijkheid en doortastende trefzekerheid.

Plichtmatig schudde hij hun de hand, voor de zoveelste keer. Hij had er weinig fiducie in dat er schot in het onderzoek zat. Het duurde allemaal tergend lang. De zaak had topprioriteit omdat niet werd uitgesloten dat het hier om een politieke moord ging. Morten vond het beschamend met hoe weinig concrete informatie de recherche tot nu toe was gekomen. ‘Ga me niet vertellen dat jullie nog steeds niks hebben,’ verzuchtte hij terwijl hij plaatsnam naast Van Dijk.

‘Als u bedoelt of we de dader of daders hebben, dan moeten we u inderdaad teleurstellen,’ zei Wiersma, die niet de moeite nam zijn sigaret uit zijn mond te halen wanneer hij sprak. Een vieze, arrogante kerel was het. Morten had een hekel aan dat soort types. Bogen op succesjes uit het verleden en ondertussen de hork spelen.

‘Maar we kunnen wel weer een aantal dingen uitsluiten.’ Van Dijk keek hem strak aan. ‘Uit ons onderzoek blijkt dat Evelien niet werd bedreigd en dat daar ook in het verleden nooit sprake van is geweest. We hebben haar leven tot twintig jaar terug uitgeplozen, dus

denk niet dat we hebben stilgezeten. Dat was nodig, aangezien weinig mensen haar goed lijken te hebben gekend. Ze was erg op zichzelf.'

Tell me something I don't know. Morten probeerde zijn ergernis niet te laten blijken.

'We hebben wat mensen nagetrokken die een meer dan gemiddelde belangstelling voor haar hadden, die bijvoorbeeld vaak haar profiel op LinkedIn hebben bekeken, haar naam googelden of anderszins naar haar op zoek waren,' zei Wiersma. 'Niet dat dat veel opleverde, want ze stond natuurlijk in de belangstelling, het waren vooral journalisten die meer over haar te weten wilden komen.'

'En het technisch onderzoek?' vroeg Morten.

'Zoals we je de vorige keer al verteld hebben, zijn we er voor negennegentig procent zeker van dat de aanrijding is veroorzaakt door een Peugeot 107. De dader moet gezien de impact op het lichaam plankgas op het slachtoffer ingereden zijn. Het slachtoffer is gelanceerd en achter de auto beland, die op hoge snelheid doorreed en aan het einde van het parkeerterrein vol in de ankers moest. Daar hebben we duidelijke remsporen gevonden.'

'Het kan dus zo zijn dat de dader in paniek is doorgereden,' vulde Van Dijk aan. 'Inmiddels hebben we alle Peugeot-garages en alle reparaties aan een dergelijk type auto nagetrokken, maar we hebben geen match gevonden met de schade die de dader zou moeten hebben, of moet hebben gehad. De gevallen die daar ook maar enigszins in de buurt kwamen, hebben we nagetrokken, maar daar was stevast sprake van een sluitend alibi.'

Morten wierp zijn ijshoorntje in de richting van een paar duiven, die zich er luid koerend op stortten. 'Het is toch krankzinnig,' zei hij. 'Neem me niet kwalijk, maar ik heb straks eerder een kabinet geformeerd dan dat jullie een moord hebben opgelost.'

Rechercheur Wiersma wendde misprijzend mompelend zijn hoofd af en stak een nieuwe sigaret op. Zijn vorige peuk smeulde nog naast zijn versleten rechterschoen.

'Zo vreemd is dat niet,' zei Van Dijk. Ze bleef de koelheid zelve.

‘We hebben weinig houvast. Het slachtoffer is een vrouw van onberispelijk gedrag. Een motief is lastig te bedenken. Politiek, dat kan, maar dat is niet logisch, dan was u eerder het slachtoffer geweest. Een ongeluk ligt dus voor de hand. Meestal meldt de dader van een *hit-and-run* zich na enige tijd. Maar ik ben het met u eens dat het in dit geval erg lang duurt.’

‘Met andere woorden, het onderzoek zit muurvast,’ zei Morten.

Wiersma blies een wolk rook in de lucht en begon rochelend te hoesten. ‘Weet u, meneer Mathijsen, ik denk dat de tijd is aangebroken dat we de hulp van het publiek moeten inroepen,’ zei hij. ‘We denken aan *Opsporing Verzocht*.’

Morten aarzelde. Hoe graag hij ook wilde dat de onderste steen boven kwam, hij wilde niet dat De Nieuwe Liberalen nu opnieuw het nieuws zouden halen met de gruwelijke dood van zijn spindoc-tor. Hij was net zo blij dat de storm was geluwd en dat de media weer gewoon over de politieke inhoud waren gaan schrijven. Tot zijn opluchting was verdere speculatie over een liefdesaffaire tussen hem en Evelien achterwege gebleven. Dat vond kennelijk niemand kies. Evelien verdiende respect. En de barbaar achter deze gruwel-daad verdiende een gepaste straf.

‘Oké,’ zei Morten, nadat hij alles had overdacht. ‘Maar dan wil ik wel met jullie mee naar de studio, dan kan ik meteen het belang van een sterk politieapparaat benadrukken en pleiten voor zwaardere straffen voor het verzwijgen van een misdrijf.’

Het was goed beschouwd wel weer eens tijd voor een tv-optreden, al was de formatie nog niet rond. Als Morten eraan kon bijdragen dat deze zaak snel werd opgelost, moest hij dat uiteraard doen. Dat was hij aan Evelien verplicht. Het volk verwachtte dat ook van een toekomstig premier.

‘Als we deze klootzak te pakken krijgen, knopen we hem op aan de hoogste boom.’ *Niet zeggen, dit soort dingen, en zeker niet op televi-sie.* De stem van Evelien echode in zijn hoofd.

Wat trek ik in godsnaam aan op zo'n boot? Ik ben niet van plan om de aandacht op mezelf te vestigen, dus ik ga niet al te extravagant. Een tikje uitbundig mag wel, het is tenslotte de Canal Parade en het is de eerste keer dat De Nieuwe Liberalen een boot hebben.

Mijn spiegelbeeld bevalt me niet. Ik zie er niet uit, heb donkere kringen onder mijn ogen en een puist op mijn kin, het resultaat van slecht slapen, smerig eten en stress. De dood van Evelien heeft er diep ingehakt. Ik heb mijn computer nu al weken niet meer aangeraakt. Het gevoel dat ik dit geheime project niet zonder haar kan voortzetten, heeft me een acuut *writer's block* bezorgd.

Ik trek een neutraal zomerjurkje uit de kast waarvoor ik eigenlijk te bleek ben, maar *what the fuck*, bleek is het nieuwe bruin. Mijn zonnebrandcrème is zo te ruiken over de datum, maar ik smeer me er toch mee in. Als Morten er nu maar is. Te lang heb ik hem niet gesproken. Evelien was de veilige buffer tussen hem en mij. Sinds haar dood mijdt Morten me als de pest. Het gaat slecht met mijn research. Morten houdt zich niet aan onze afspraken en betreft me op geen enkele manier bij de formatie, iets wat wel was afgesproken. Ik tast dus volledig in het duister.

Als Evelien er nog was geweest zou ik nu van de hoed en de rand weten. Mijn boek schiet voor geen meter op. Natuurlijk begrijp ik dat Morten nu iets anders aan zijn hoofd heeft dan het bedienen van Marijn Flanders, maar als ik hem weer eens in de ogen kan kijken, kan ik hem er misschien van overtuigen dat het voor hem en zijn partij belangrijk is dat ik mijn zogenaamde promotieonderzoek kan voortzetten. We schrijven tenslotte nog steeds geschiedenis, nietwaar? En wie zegt dat de dood van Evelien geen politieke moord is om de toekomstige premier in de wielen te rijden? De complottheorieën gaan zeker een belangrijke rol spelen in mijn boek, als ik er

tenminste in slaag deze schrijfmopasse te doorbreken.

De avond van Eveliens dood heb ik zorgvuldig gereconstrueerd. Kort na het drama ben ik als in trance alles op gaan tikken wat ik heb gezien. Het feest, de aanvankelijke kilheid van Evelien ten opzichte van Morten, zijn constant zoekende, begeerige ogen die de hare niet vonden. Daar was iets gaande. Die avond heb ik ze allebei nauwlettend in de smiezen gehouden. Ik ben er vrij zeker van dat ik de enige ben die Morten en Evelien met verhitte koppen uit het invalidentoilet heb zien komen. En dan Mortens larmoyante huilbui op de parkeerplaats: hij jankte met lange uithalen, bijna dierlijk, terwijl hij Eveliens dode lichaam tot leven probeerde te wekken. Hij kuste haar nog net niet, maar dat tafereel was van een buitengewone intimiteit. Laten we zeggen dat collegiaal verdriet er anders uitziet. Daar op het asfalt werd een romance in de knop gebroken. Laat die conclusies maar aan mij over. Zeker is dat ik een onthullend hoofdstuk heb toegevoegd aan mijn toekomstige bestseller. Als het niet zo tragisch was, zou ik er vrolijk van worden.

De dwingende e-mails van Lousewies Happé laat ik vooralsnog onbeantwoord. Zij zit in haar grachtenpand haar najaarsaanbieding in elkaar te flansen en hoopt daarin natuurlijk mijn potentiële bestseller aan te kunnen kondigen. Aanvankelijk was ze niet erg enthousiast, maar de mysterieuze dood van de spindoctor was precies het thrillerelement waar zij op zat te wachten, mailde ze, en nu heeft mevrouw de uitgever ineens haast. Ze kan wat mij betreft de boom in, hoewel ik haar misschien binnenkort weer nodig heb. Mijn voorschot gaat er rap doorheen en ik zal naast mijn schrijverschap een ander baantje moeten vinden om van te kunnen leven. Misschien toch weer wat rotklusjes doen voor Happé? De gedachte alleen al maakt me strontchagrijnig.

Op de afgesproken tijd meld ik me bij de aanlegsteiger achter het Centraal Station, waar de enorme in regenboogkleuren geverfde sloep van De Nieuwe Liberalen klaarligt voor vertrek. De zon brandt aan de wolkeloze hemel. Ik heb een aanstellerige roze zonnebril opgezet, voor het overige heb ik me niet veel anders uitge-

dost dan gewoonlijk. Sandalen met hakken onder mijn jurkje, de oksels nog snel even geschoren, hoewel dat niet had hoeven, concludeer ik als ik om me heen kijk. Op de kade flaneren de fraaiste types. Prachtig uitgedoste drags en transgenders, halfnaakte gespierde mannen, trotste lipsticklesbo's, een afvaardiging van Dikes on Bikes, mét okselhaar; ik heb het allemaal al eens eerder gezien, maar kijk opnieuw mijn ogen uit en voel een misplaatste trots dat 'wij' op deze manier collectief uiting geven aan het belang van gelijke rechten voor iedereen.

Ik maak me nu alweer kwaad over de bekrompen meningen die ongetwijfeld morgen weer worden geventileerd in de media, dat de Canal Parade een uiting is van doorgeslagen vrijheid en ontaarde lusten: 'Ik heb niks tegen homo's, alleen ze hoeven er toch niet zo mee te koop te lopen?' Ondertussen is het langs de vaarroute krankzinnig druk door de massa's hetero's die uit de provincie komen om zich te vergapen aan de vaarstoet, om vervolgens te concluderen dat het nog leuker was dan Koningsdag.

Onze boot is geregeld door het kersverse Kamerlid Margareth Rensebrink, oud-hoofdredacteur van een ter ziele gegaan progressief vrouwenblad. Ze is drieënvijftig, groot en heeft een imposante, doorrookte stem waar menig man jaloers op is. Kortom, een reusachtige powerlesbo die nergens voor terugdeinst. Een *selfmade woman* die zich al vroeg heeft losgemaakt van haar verstikkende roots in het katholieke Brabant. Al op jonge leeftijd wist ze dat ze op vrouwen viel. Haar ouders stuurden haar naar een internaat, waar ze tekeningen maakte van zoenende meisjes. Om haar te genezen van haar zondige gedachten, legden de nonnen haar lijfstraffen op. Ze werd in haar onderbroek buiten gezet, in de vrieskou, en moest daar net zolang blijven staan tot ze bijna het bewustzijn verloor. Of ze werd gedwongen zichzelf onder het toeziend oog van een sadistische non te betasten 'tot haar kut zo schraal was als schuurpapier'. Zo had ze het verwoord in een interview dat ik laatst heb gelezen. Margareth had er door de publicaties in haar blad voor gezorgd dat de slachtoffers van de nonnen hun verhaal konden doen en na een

halve eeuw eindelijk de erkenning kregen die ze verdienden.

Natuurlijk mocht ik mee op de boot, zei ze met haar bassende stem toen ik haar belde met het verzoek mee te varen. Ik vertelde haar over mijn promotieonderzoek. Daar wilde ze me graag bij helpen. Ook zij hoopte dat Morten zou komen, dat zou een mooi statement zijn, maar de partijleider had zijn komst nog niet bevestigd.

Margareth drukt me onmiddellijk aan haar gigantische boezem als ik me aan haar voorstel en complimenteert me met mijn zonnebril. 'Je lijkt zo op een gigantisch insect, met dat spichtige gezichtje van je,' zegt ze en ik weet niet of ze me beledigt of dat het haar manier van hartelijkheid is. 'Het wordt een mooi feestje, kind. Ik heb Kenny en Dolly geregeld en een paar geile dansers. De Nieuwe Liberalen laten zich vandaag van hun beste roze kant zien.'

Ondanks het vroege tijdstip zit Margareth al aan de wijn. Ze biedt me een glas aan. Ik kan wel een borrel gebruiken nu ze me vertelt dat Morten definitief niet komt. Te druk met de formatie, die zich in een stroomversnelling bevindt, aldus Margareth. Waarom weet zij meer dan ik? Zou zij tot de vertrouwelingen van de aanstaande premier behoren? Ik tik mijn glas tegen het hare en besluit dat Margareth en ik vandaag vriendinnen worden. Op het feest was ze me nog niet opgevallen, maar deze politica heeft zich snel en slim in de kijker gespeeld.

'Ken je iedereen al, Marijn?' vraagt ze. 'Of zal ik je aan wat mensen voorstellen?'

Ik zeg haar dat ik me wel red, dat ik al veel mensen ken en dat ik tijdens de campagne tot het team van vertrouwelingen van Morten behoorde. 'Maar ik krijg de indruk dat jij mijn plaats hebt ingenomen,' zeg ik met een knipoog.

'Als ik je iets vertel, is dat puur en alleen voor je onderzoek, hè?' zegt ze streng. 'Je bent toch niet zo'n griezelig type dat meteen een vriendje bij de krant belt?'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik heb geen vriendjes bij de krant,' zeg ik. 'Sterker nog, ik heb helemaal geen vrienden meer sinds ik me alleen nog maar bezighoud met politiek.'

‘De Nieuwe Liberalen worden je nieuwe familie, let maar op.’ Margareth geeft me een vette knipoog. ‘Ik praat je wel bij vandaag, en inderdaad, ik ben woest belangrijk, bijna net zo belangrijk als ik aantrekkelijk ben,’ zegt ze bloedserieus, maar daarna klinkt haar bulderende lach. ‘Maar eerst moeten de trossen los.’

Ze is inderdaad best aantrekkelijk. Voor een vijftiger heeft ze belachelijk mooie benen. Alleen haar kop is wat verlopen. Maar het goede nieuws is dat ik Margareth aan mijn lijstje nieuwe contacten kan toevoegen. Ik merk dat mijn bloed sneller begint te stromen en heb goede hoop dat ik een einde kan maken aan mijn creatieve lethargie.

Toch overheerst het gevoel dat ik helemaal opnieuw moet beginnen. Ik mis Evelien. De Kamerleden die ik al dacht te kennen, hebben belangrijkere dingen te doen dan mij te begroeten. Ik kies een veilige hoek van waaruit ik een goed overzicht heb op het gezelschap en neem plaats op het keiharde bankje.

Er is een clubje dat zich schaart rond ex-partijleider Tilda Adema, die alvast een schot voor de boeg heeft gegeven en bekend heeft gemaakt dat ze opnieuw voor het fractievoorzitterschap gaat. Typisch geval van plaat voor de kop. Ik weet dat Morten dat nooit zal laten gebeuren.

Even verderop staat Mo Limam, een dertiger. De oud-wethouder uit het Westland is een van de oogappels van Morten. Hij draagt een roze poloshirt, een witte bermuda en bootschoenen; een fris type, zo te zien. Hij praat met collega-Kamerlid Benno van den Berg, voorheen van het Centraal Planbureau, een groot financieel talent, als ik de kranten mag geloven. Van den Berg schuift aan bij alle formatiegesprekken die over financiën en economie gaan. De toekomstige schatkistbewaarder? Terwijl ik dat bedenk, zie ik dat Erik Zweers, de fractiewoordvoerder, op me af komt lopen.

‘Mag ik?’

Nog voor ik antwoord heb kunnen geven, zit hij naast me.

‘Hoe gaat het met je onderzoek?’

‘Daar zit ik middenin, zoals je ziet. Hard werken, hoor.’ Ik leun

achterover en nip rustig van mijn rosé. ‘In welke hoedanigheid ben jij hier?’

‘Ik ben nog steeds in dienst van de fractie, maar niet lang meer, hoop ik.’ Hij kijkt er irritant triomfantelijk bij.

‘O ja, jij bent zo’n woordvoerder die denkt dat hij wel even een staatssecretariaatje kan bemachtigen,’ zeg ik pesterig. ‘Als beloning voor bewezen diensten de afgelopen jaren, toen de fractie nog van onbeduidende omvang was. Want loyaliteit wordt nu eenmaal beloond, zo is het toch?’

‘Bij de traditionele partijen, ja,’ zegt Zweers. ‘Maar wij zijn De Nieuwe Liberalen, weet je nog? We gingen toch alles anders doen? Morten mag wel met een verdomd interessant regeerakkoord komen, de verwachtingen zijn hooggespannen. De publieke opinie kan zo weer kantelen.’ Hij zet zijn woorden kracht bij met een gekunsteld armgebaar. ‘Waarom is Morten er vandaag bijvoorbeeld niet bij? Als zijn politiek adviseur nog had geleefd, was hij hier be-slist geweest. Is het niet vreemd dat hij haar nog niet heeft vervan-gen na al die tijd?’

Ik knik.

Zweers lacht geheimzinnig.

‘Laat me raden,’ zeg ik, ‘je bent in de race.’

‘Bingo.’

Ik vloek inwendig. Die vervelende Zweers in de race voor het poli-tiek adviseurschap. Morten vindt Zweers een enorme eikel, dat weet ik dan weer. De tassendrager van Tilda, wat denkt hij wel? Waar-om heeft Morten mij niet gevraagd? Zweers is niet de nieuwe Eve-lien. Hij kan niet aan haar tippen. Dan kan hij nog beter mij nemen. Natuurlijk heb ik weinig ervaring, maar ik heb bewezen dat ik een schaker ben. Wat ik heb laten zien bij Maison Neuf, de ontmaske-ring van die gestoorde Otto, Mortens afperser, was een knap staaltje strategie, al zeg ik het zelf. Ik had de volledige regie over de media en heb in feite Mortens hachje gered. Het wordt tijd dat ik daarvoor de credits krijg.

‘Zijn er meer kandidaten?’ vraag ik zo terloops mogelijk.

Zweers haalt zijn schouders op. ‘Morten liet niet het achterste van zijn tong zien.’

Nee, natuurlijk niet, denk ik. ‘Hoe was hij eraan toe?’

‘Hij was narrig,’ zegt Zweers. ‘Getergd bijna. Om nu te zeggen dat het gesprek lekker liep, nee. Maar ik denk dat hij toch gaat voor de ervaring, en die heb ik.’

‘Wie zijn nu zijn vertrouwelingen?’ vraag ik. ‘Zo te horen ben jij dat niet, of nog niet, als ik jouw optimisme deel.’

Zweers knikt naar het clubje dat druk met elkaar in gesprek is. ‘Benno, Mo, Margareth, dat zijn de fractieleden met wie hij het meest praat. En die voormalige huisarts, Merel de Voogd, maar die is er vandaag niet bij.’

Het is duidelijk dat Zweers meer weet dan ik. Ik baal. Waar is Eve-
lien als je haar nodig hebt? Maar hij heeft me prima geholpen. Mijn glas is leeg, dus ik kan met goed fatsoen opstaan en hem achterlaten met zijn zelfingenomen smoelwerk. Je wordt het toch niet, denk ik, terwijl ik hem succes wens.

Mijn woorden worden gesmoord in het gejoel van de uitzinnige menigte op de kade als we de Prinsengracht op varen. De massa aan de wal juicht ons luid toe en er klinkt een klaterend applaus. Het publiek scandeert Mortens naam en heeft nog niet door dat hij er niet bij is. Van het kantelen van de publieke opinie, waar die angst-
haas van een Zweers bang voor is, lijkt voorlopig geen sprake te zijn. Margareth ontvangt het applaus alsof het alleen haar toekomt, ze wuift en buigt als een actrice die zojuist een drie uur lange monoloog heeft opgevoerd.

Als Kenny en Dolly ‘*We rely on each other (ah ah)*’ inzetten, en iedereen zich staat te vergapen aan de nepborsten van de travestiet die een overtuigende Dolly Parton neerzet, zie ik mijn kans schoon en spreek ik Mo aan. Of liever gezegd, ik schreeuw in zijn oor dat ik de DNL-boot een geweldig initiatief vind. Hij stelt zich aan mij voor, maar herinnert zich meteen dat we elkaar al eens eerder hebben ontmoet. We zwijgen tot het nummer is afgelopen en laten ons knuffelen door Dolly. Mo moet ervan blozen.

De drie 'geile dansers', zoals Margareth ze noemde, maken hun opwachting. Ze heeft niets te veel gezegd. Hun gespierde lijven glanzen van de olie. Zulke harde billen heb ik nog nooit van zo dichtbij gezien. Ze bewegen perfect synchroon op het ritme van Mika's 'Grace Kelly'. De menigte joelt wanneer de dansers eerst zichzelf en dan elkaar betasten. Mo kijkt mij aan en trekt een wenkbrauw op.

'En dan te bedenken dat ik liever op de allereerste Marokkaanse boot was meegevaren,' zegt hij.

'Waarom?'

'Ik vind eigenlijk dat De Nieuwe Liberalen ook op die boot vertegenwoordigd moeten zijn, een belangrijk statement naar onze Marokkaanse achterban.'

'Waarom heb je dat dan niet gedaan?'

Mo haalt zijn schouders op. 'Morten wilde me graag op deze boot hebben.'

'En als Morten iets verordonneert, dan gebeurt het?'

'Kennelijk vond hij het belangrijk om mij hier te hebben. Ik zou er bijna van naast mijn schoenen gaan lopen,' zegt hij lachend. 'Hij had het over kopstukken, toekomstig fractiebestuur, gezichtsbepalende figuren. Morten mag dan op de drempel van het Torentje staan, ik heb niet de indruk dat hij al klaar is met de fractie.'

'Daar ga je met je dualisme.'

'Niet te vroeg conclusies trekken, jij. Kijk eens om je heen. Met zulke types kun je verwachten dat het dualisme de komende kabinetsperiode hoogtij zal vieren. En als je het mij persoonlijk vraagt, ik ben niet van plan om mezelf te verloochenen. Daarvoor ben ik niet de landelijke politiek ingegaan.'

'Waarvoor dan wel?'

'Omdat ik het belangrijk vind om te blijven vechten voor de vrijheid, juist in een land waarin alles vanzelfsprekend lijkt,' zegt Mo. 'Waakzaamheid is geboden. Ik zie een groeiend ongenoegen onder Marokkaanse jongeren die net als ik hier zijn geboren en getogen, maar die toch het gevoel hebben dat ze niet mee mogen doen. Ook daar kan ik op landelijk niveau iets aan doen, althans, dat hoop ik.'

‘Met zulke idealen begint iedereen,’ zeg ik. ‘Ik spreek je over een jaar wel weer.’

‘Neem je dit gesprek mee in je onderzoek?’ vraagt Mo. Hij kijkt me wantrouwend aan.

‘Misschien, maar ik zou graag binnenkort wat langer met je praten om inhoudelijk wat dieper in te gaan op de formatie.’

Mo aarzelt even, maar geeft me dan toch zijn telefoonnummer. ‘Je begrijpt dat ik nu nog niet veel kan zeggen. Morten bepaalt de strategie. Wat ik wel weet is dat het nooit serieus de bedoeling is geweest om met de Socialisten te gaan regeren, maar goed, dat begrijpt zo’n beetje iedere Binnenhofwatcher. Je kunt me altijd bellen.’

Ik bedank hem en neem een slok van mijn rosé. ‘Sorry dat ik alleen drink,’ zeg ik.

‘Geeft niet,’ zegt Mo, ‘ik drink niet.’

‘Ach natuurlijk,’ zeg ik. ‘Stom.’

‘Ik hou er niet van,’ zegt hij, ‘nooit gedaan ook.’

Ondertussen staat Margareth het publiek op te hitsen en doet ze een dansje met Dolly. We varen langs een steiger waarop de persfotografen zich hebben verzameld. Als Dolly haar neptieten flasht voor het oog van de camera’s, aarzelt Margareth geen moment. Ze tilt haar shirt omhoog en toont haar boezem in volle glorie aan de natie. Mo schudt zijn hoofd. Erik Zweers probeert Margareth tot de orde te roepen, maar ze is niet te houden.

‘Wij zijn De Nieuwe Liberalen!’ schreeuwt ze. ‘En wij laten onze tieten vrij!’

Het publiek reageert uitzinnig. Op de kade volgen diverse vrouwen Margareths voorbeeld en ontbloten hun borsten. Het lijkt alsof we in een FEMEN-demonstratie zijn beland. Ineens lijkt het niet meer te gaan over homorechten, maar over vrouwenrechten. Margareth applaudisseert voor zichzelf en haar volgelingen. ‘Ja, mensen, dit kan hier zomaar, zonder ervoor te worden gestenigd!’ hoor ik haar schreeuwen, maar ik betwijfel of haar teksten de wal bereiken.

Ondertussen heeft Zweers Kenny en Dolly opdracht gegeven om nog een nummer te doen. Mo lokt Margareth met een glas wijn, en

ze laat zich verleiden om haar act te staken en te gaan zitten.

‘Het is godverdomme toch zo,’ zegt ze met haar schuurpapieren stem. ‘Vrouwen staan nog steeds met tien-nul achter in onze maatschappij. Dat kutblad van mij is failliet, maar wie neemt het nu op voor de vrouwen? Wie gaat zorgen dat we niet gemiddeld tien procent minder verdienen dan mannen? Schrijf dat maar eens op, Marijn. Met de homo’s gaat het beduidend beter dan met de vrouwen: homo’s hebben geld, zijn gelukkiger dan hetero’s en het is hip om er een in je vriendenkring te hebben.’

‘Er zijn nog genoeg landen waar homo’s de strop krijgen,’ zegt Mo.

‘En waar vrouwen verkracht, gestenigd en onderdrukt worden,’ pareert Margareth. ‘Ik durf te beweren dat wereldwijd homo’s geen groter probleem hebben dan vrouwen.’

De discussie verstomt wanneer we een ponton passeren met een liveband die een aanstekelijke songfestivalmedley speelt. Al snel wordt er volop gedanst en gezongen en lijkt niemand zich nog druk te maken om de exhibitionistische actie van Margareth, die van de weeromstuit weer met roken is begonnen. ‘Maar heus, Marijn, ik drink alleen als ik rook en ik rook alleen als ik drink.’

Vier uur later stap ik, roodverbrand en tipsy, mijn appartement binnen met de telefoonnummers van zo’n beetje alle relevante politici van De Nieuwe Liberalen in mijn mobiel. Missie geslaagd.

Ik schop mijn schoenen uit en plof neer op de bank. Mijn laptop ligt naast me. Ik klap hem open en klik op het document ‘Morten’. Mijn vingers voelen stijf aan als ik begin te typen, maar ik schrijf. *Het was de dag van de Canal Parade en de dag dat Margareth Rensebrink heel Nederland haar tieten toonde om aandacht te vragen voor de vrouwenrechten.*

Om deze overwinning op mezelf te vieren, pak ik een fles witte wijn uit de koelkast. Ik schenk een glas in en drink op Evelien. Van nu af aan drink ik alleen nog maar op Evelien, besluit ik. Ik steek een kaarsje aan en zie haar voor me. Op een vreemde manier lijkt ik haar aanwezigheid te voelen. Heeft Evelien me een duwtje in de goede richting gegeven? Ik verwerp de gedachte direct en ben opgelucht

dat het geluid van mijn telefoon de geladen stilte doorbreekt. Mijn hart bonkt in mijn keel als ik de naam Morten op het display zie. Ik haal diep adem voordat ik opneem.

‘Ik zag je voorbijkomen op televisie,’ zegt hij. ‘Leuke bril.’

‘Dank je,’ zeg ik, ‘maar daar bel je vast niet voor.’

‘Ik wil met je praten. Sorry dat ik je telefoontjes niet heb beantwoord.’

Too little, but maybe not too late, denk ik. ‘Noem een tijd en plaats.’

‘Overmorgen ben ik in Amsterdam. Eén uur lunch in De Ysbreeker.’

‘Check.’

‘En nog iets.’ Morten laat een korte stilte vallen. ‘Zet maar een streep door alle afspraken die je de komende tijd in je agenda hebt staan.’

Haastig graaide Mo zijn sportkleden bij elkaar en propte ze in een tas. Hij speurde de Haagse pied-à-terre af die hij pas had betrokken, op zoek naar zijn sportschoenen. Het was er nog een puinhoop. Her en der stonden dozen met spullen die ervoor moesten zorgen dat hij zich hier thuis ging voelen. Dat was nog bepaald niet het geval, hoewel de etage aan de rand van de Schilderswijk hem beviel. Hij had nooit geweten dat er in de Stationsbuurt van die mooie panden stonden, nota bene op een kwartier lopen van de Tweede Kamer.

Mo keek op zijn horloge en beseftte dat hij zich moest haasten. Morten hield niet van laatkomers. Voor de derde keer op rij wilde hij Mo treffen in de fitnessruimte die speciaal was gereserveerd voor politici en ambtenaren. Als hij zich in het zweet werkte, ontstonden de beste ideeën, dat was althans Mortens overtuiging. Mo vond het prima. Op deze manier kon hij in vorm blijven terwijl hij aan het werk was. In het Westland sprong hij minstens drie keer per week op de racefiets voor een stevige tocht, maar daar zou het voorlopig niet van komen.

Morten zat al op de roeimachine toen Mo een paar minuten te laat de fitnessruimte binnenkwam. Hij schrok van de aanblik van zijn partijleider, maar probeerde het niet te laten merken. De diepe groeven in zijn gezicht, zijn in rap tempo grijzende haar en het pezig lichaam dat hij met een bijna dwangmatig fanatisme afbeulde. Zo te zien was Morten weer afgevallen. Stress en verdriet, eenodelijke cocktail.

Het leeftijdsverschil tussen hem en Morten was tien jaar, maar het leek nu groter. Dat kwam ook doordat Mo er door zijn gezonde levensstijl – niet roken, niet drinken – juist veel jeugdiger uitzag dan zijn vijfendertig jaar. Zijn ouders hadden hem een heilzame Hollandse jeugd gegeven, waarin couscous en stampot stevast werden afgewisseld. Mohammed had leren fietsen en schaatsen als de

beste en doordat hij uitblonk in sport en taal had hij de strijd tegen de heersende vooroordelen altijd op eigen kracht kunnen winnen. Al snel noemden zijn vriendjes hem Mo. Hij had het zo gelaten. Natuurlijk had ook hij in zijn sollicitatiebrieven zijn echte naam achterwege gelaten na door schade en schande wijs te zijn geworden. Het was een bekend fenomeen dat je met een naam als Mohammed niet door de eerste schifting heen kwam en nooit zou worden uitgenodigd voor een gesprek. Maar als een werkgever Mo eenmaal had ontmoet en hij had bekend dat hij weliswaar geen Hendrik of Kees heette, maar dat dat evengoed wel had gekund, dan was het leugentje hem meestal direct vergeven. In de politiek werkte het juist andersom. Mo had snel carrière kunnen maken juist omdat hij het voorbeeld was van de perfect geïntegreerde Marokkaan. Hij snapte ook wel dat Morten in hem een rolmodel zag. Er groeide een nieuwe generatie Marokkaanse Nederlanders op die het veel moeilijker had dan hij. Zijn eigen zoon had al moeite om een baantje te vinden als vakkenvuller. Soms had hij spijt dat hij Bilal geen Nederlandse naam had gegeven, maar de wens zijn enige zoon te vernoemen naar zijn grootvader was te sterk geweest.

‘Wat is er, man? Het lijkt wel of je een geest ziet,’ zei Morten niet zonder zelfspot. Het zweet gutste van zijn voorhoofd.

Mo nam plaats op de spinningfiets tegenover Morten, schoof zijn voeten in de toeclips en begon in een rustig tempo op te warmen. ‘Ik wil me nergens mee bemoeien,’ zei hij, ‘maar je wordt te mager, Morten. Eet je wel goed?’ Hij realiseerde zich dat hij Morten vrijwel nooit zag eten, ook niet na een intensieve training.

Morten lachte. ‘Attent van je, Mo, maar je lijkt wel een wijf. Ik eet alleen als ik honger heb en het klopt dat de lust me sinds Eveliens dood is vergaan. Maar maak je geen zorgen, broeder, ik slik supplementen om het tekort aan te vullen.’

‘Als je het leuk vindt, nodigen Dounia en ik je uit om een keer te komen eten. Dounia is een fantastische kok, een veel betere dan ik. De Marokkaanse keuken zal je bevallen,’ zei Mo. ‘Heel voedzaam en barstensvol vitamines, maar nu klink ik vast weer als een wijf.’